

UNIA EUROPEJSKA

PARLAMENT EUROPEJSKI

RADA

Bruksela, 24 lutego 2026 r.
(OR. en)

2025/0101(COD)
LEX 2498

PE-CONS 67/1/25
REV 1

JAI 1940
ASILE 137
FRONT 324
CODEC 2203

**ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
W SPRAWIE ZMIANY ROZPORZĄDZENIA (UE) 2024/1348
W ODNIESIENIU DO USTANOWIENIA WYKAZU BEZPIECZNYCH
KRAJÓW POCHODZENIA NA POZIOMIE UNII**

**ROZPORZĄDZENIE
PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2026/...**

z dnia 24 lutego 2026 r.

**w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) 2024/1348
w odniesieniu do ustanowienia wykazu bezpiecznych krajów pochodzenia na poziomie Unii**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 78 ust. 2 lit. d),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą²,

¹ Opinia z dnia 23 października 2025 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

² Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2026 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 23 lutego 2026 r.

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1348³, w przypadku gdy osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową pochodzi z bezpiecznego kraju pochodzenia, zastosowanie mają przepisy szczegółowe. W szczególności należy przyspieszyć rozpatrywanie wniosku, a jeżeli osobie ubiegającej się o ochronę międzynarodową nie zezwolono jeszcze na wjazd na terytorium państw członkowskich, państwo członkowskie może rozpatrzyć zasadność wniosku w ramach procedury granicznej.

³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1348 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ustanowienia wspólnej procedury ubiegania się o ochronę międzynarodową w Unii i uchylenia dyrektywy 2013/32/UE (Dz.U. L, 2024/1348, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1348/oj>).

- (2) W rozporządzeniu (UE) 2024/1348 przewidziano możliwość wskazania na poziomie Unii państw trzecich jako bezpiecznych krajów pochodzenia zgodnie z warunkami określonymi w tym rozporządzeniu. Konieczne jest wzmocnienie stosowania w praktyce koncepcji bezpiecznego kraju pochodzenia jako podstawowego narzędzia pomagającego w szybkim rozpatrywaniu wniosków, które prawdopodobnie są bezzasadne, w drodze wskazania państw trzecich jako bezpiecznych krajów pochodzenia. Konieczne jest również wyeliminowanie niektórych istniejących rozbieżności między krajowymi wykazami bezpiecznych krajów pochodzenia państw członkowskich. Należy zatem ustanowić wykaz bezpiecznych krajów pochodzenia na poziomie Unii. Chociaż państwa członkowskie zachowują prawo do stosowania lub wprowadzania przepisów pozwalających na wskazanie na poziomie krajowym państw trzecich jako bezpiecznych krajów pochodzenia innych niż te, które wskazano na poziomie Unii, takie wspólne wskazanie na poziomie Unii powinno zapewnić stosowanie koncepcji bezpiecznego kraju pochodzenia przez wszystkie państwa członkowskie w jednolity sposób w odniesieniu do osób ubiegających się o ochronę międzynarodową, których państwa pochodzenia zostały wskazane jako bezpieczne kraje pochodzenia.

- (3) Fakt, że państwo trzecie uznano za bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie Unii albo na poziomie krajowym, nie może oznaczać bezwarunkowej gwarancji bezpieczeństwa dla obywateli tego państwa, nawet jeżeli nie należą oni do kategorii osób, którą wyłączono podczas wskazywania tego państwa jako bezpiecznego kraju pochodzenia, a zatem nie zwalnia on z konieczności indywidualnego rozpatrzenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej. W ocenie, czy państwo trzecie może być wskazane jako bezpieczny kraj pochodzenia, z uwagi na charakter tej oceny, można jedynie uwzględnić uwarunkowania ogólne, cywilne, prawne i polityczne w tym państwie oraz to, czy osoby odpowiedzialne za prześladowania, tortury lub niehumanitarne lub poniżające traktowanie lub karanie w praktyce podlegają karom w tym państwie gdy zostaną uznane za winne. Państwa członkowskie mogą stosować koncepcję bezpiecznego kraju pochodzenia, tylko w przypadku gdy osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową nie może wykazać w ramach indywidualnej oceny, że istnieją elementy uzasadniające, dlaczego nie ma do niej zastosowania koncepcja bezpiecznego kraju pochodzenia, oraz pod warunkiem że ta osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową ma obywatelstwo tego państwa lub pod warunkiem że jest bezpaństwowcem i w tym państwie miała poprzednie miejsce zwykłego pobytu. Zastosowanie koncepcji bezpiecznego kraju pochodzenia w ramach indywidualnej oceny pozostaje bez uszczerbku dla faktu, że niektóre kategorie osób ubiegających się o ochronę międzynarodową mogą znaleźć się w szczególnej sytuacji w państwach trzecich wskazanych jako bezpieczne kraje pochodzenia i w związku z tym mogą mieć uzasadnioną obawę przed prześladowaniem lub mogą być narażone na rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy.

- (4) Ocena, czy dane państwo trzecie należy wskazać jako bezpieczny kraj pochodzenia, opiera się na szeregu odpowiednich i dostępnych źródeł informacji, w tym informacjach pochodzących od państw członkowskich, Agencji Unii Europejskiej ds. Azylu (zwanej dalej „Agencją ds. Azylu”), ustanowionej rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2303⁴, Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych, Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców oraz innych odpowiednich organizacji międzynarodowych. W ocenie uwzględnia się również, w miarę dostępności, wspólną analizę informacji o kraju pochodzenia, o której mowa w art. 11 rozporządzenia (UE) 2021/2303, zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2024/1348. W oparciu o szereg takich źródeł informacji określone państwa trzecie uznaje się za bezpieczne kraje pochodzenia.

⁴ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2303 z dnia 15 grudnia 2021 r. ustanawiające Agencję Unii Europejskiej ds. Azylu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 439/2010 ([Dz.U. L 468 z 30.12.2021, s. 1](#), ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2021/2303/oj>).

- (5) Wskazanie państwa trzeciego jako bezpiecznego kraju pochodzenia na podstawie art. 62 rozporządzenia (UE) 2024/1348 opiera się na informacjach z wiarygodnych, oficjalnych i należycie uzasadnionych odpowiednich i dostępnych źródeł. Ponadto wskazanie to odzwierciedla ogólną sytuację w tym państwie i nie mają na nie wpływu indywidualne okoliczności, które mogą być oceniane wyłącznie do celów ustalenia, czy w danym przypadku koncepcja bezpiecznego kraju pochodzenia wyjątkowo nie powinna być stosowana. W związku z tym w kontekście krajowej kontroli sądowej głównym celem tej oceny powinny być szczegółowe dowody dotyczące indywidualnej sytuacji osób ubiegających się o ochronę międzynarodową uzasadniające zastosowanie koncepcji bezpiecznego kraju pochodzenia. Zgodnie z Traktatami Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest właściwy do orzekania w sprawie wszelkich wątpliwości co do ważności wskazania państwa trzeciego jako bezpiecznego kraju pochodzenia na poziomie Unii.

- (6) W odniesieniu do kraju, któremu przyznano status kraju kandydującego do członkostwa w Unii (zwanego dalej „krajem kandydującym”), Traktat o Unii Europejskiej (TUE) określa warunki i zasady, których musi przestrzegać każdy kraj, który chce zostać państwem członkowskim. Te warunki i zasady, ustanowione przez Radę Europejską na szczycie w Kopenhadze w 1993 r. (zwane dalej „kryteriami kopenhaskimi”), zostały zastrzone podczas szczytu Rady Europejskiej w Madrycie w 1995 r. Kryteria kopenhaskie obejmują: stabilność instytucji gwarantujących demokrację, praworządność, prawa człowieka oraz poszanowanie i ochronę mniejszości; funkcjonującą gospodarkę rynkową oraz zdolność sprostania presji konkurencyjnej i siłom rynkowym Unii; zdolność do przyjęcia na siebie wymogów członkostwa w Unii, w tym możliwość skutecznego wdrażania zasad, norm i polityk tworzących unijny dorobek prawny oraz realizację celów unii politycznej, gospodarczej i walutowej.

- (7) Rada Europejska przyznaje danemu krajowi status kraju kandydującego w drodze jednomyślnej decyzji, na podstawie opinii Komisji Europejskiej sporządzonej po złożeniu przez ten kraj wniosku o członkostwo w Unii. Jeżeli chodzi w szczególności o polityczne kryteria członkostwa w Unii, stwierdzono, że kraje kandydujące poczyniły postępy na drodze do osiągnięcia stabilności instytucji gwarantujących demokrację, praworządność, prawa człowieka oraz poszanowanie i ochronę mniejszości. Można zatem stwierdzić, że te państwa trzecie, którym przyznano status kraju kandydującego, powinny zostać uznane za bezpieczne kraje pochodzenia w rozumieniu rozporządzenia (UE) 2024/1348 i w związku z tym należy je wskazać na poziomie Unii jako bezpieczne kraje pochodzenia. Wskazania te pozostają bez uszczerbku dla wszelkich przyszłych decyzji, które mają zostać podjęte przez Radę Europejską lub Radę w sprawie przyjęcia państw kandydujących do Unii. Należy jednak odpowiednio uwzględnić fakt, że sytuacja w kraju kandydującym może zmienić się na tyle, że wskazanie tego kraju jako bezpieczny kraj pochodzenia powinno przestać obowiązywać. Dlatego też niniejsze rozporządzenie powinno przewidywać, że wskazanie państwa trzeciego, któremu przyznano status kraju kandydującego, jako bezpiecznego kraju pochodzenia, powinno przestać obowiązywać, w przypadku gdy zachodzi którakolwiek z następujących okoliczności: w danym państwie trzecim istnieje poważne zagrożenie dla życia lub fizycznej integralności osoby cywilnej wynikające z przemocy nieselektywnej w sytuacji międzynarodowego lub wewnętrznego konfliktu zbrojnego; w związku z działaniami tego państwa trzeciego, które naruszają podstawowe prawa i wolności i które są istotne dla wskazania go jako bezpieczny kraj pochodzenia, przyjęto środki ograniczające w rozumieniu części piątej tytuł IV Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE); lub ogólnounijny wskaźnik przyznawania azylu w odniesieniu do osób ubiegających się o ochronę międzynarodową pochodzących z danego państwa przekracza 20 % całkowitej liczby decyzji wydanych w odniesieniu do tego państwa trzeciego przez organ rozstrzygający. W okresie, w którym utrzymują się okoliczności przewidziane w niniejszym rozporządzeniu, państwa członkowskie nie powinny stosować koncepcji bezpiecznego kraju pochodzenia wobec osób ubiegających się o ochronę międzynarodową pochodzących z kraju kandydującego.

- (8) Przy rozpatrywaniu, czy w danym kraju kandydującym istnieje poważne zagrożenie dla życia lub fizycznej integralności osoby cywilnej wynikające z przemocy nieselektywnej w sytuacji międzynarodowego lub wewnętrznego konfliktu zbrojnego, należy uwzględnić szereg istotnych źródeł informacji, w tym informacje pochodzące od wszelkich odpowiednich instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii lub od organizacji międzynarodowych. W szczególności należy wziąć pod uwagę, czy Rada Europejska lub Rada uznały istnienie sytuacji międzynarodowego lub wewnętrznego konfliktu zbrojnego w danym kraju kandydującym, w tym czy w wyniku istnienia sytuacji konfliktu zbrojnego przyjęto decyzję Rady zgodnie z art. 5 dyrektywy Rady 2001/55/WE⁵. Podobnie przy rozpatrywaniu, czy nie istnieje już poważne zagrożenie dla życia lub fizycznej integralności osoby cywilnej wynikające z przemocy nieselektywnej w sytuacjach międzynarodowego lub wewnętrznego konfliktu zbrojnego w kraju kandydującym, należy uwzględnić fakt, że Rada Europejska lub Rada uznały, że odnośne okoliczności przestały istnieć, w tym w przypadku gdy w wyniku zakończenia konfliktu zbrojnego przyjęto decyzję Rady zgodnie z art. 6 dyrektywy 2001/55/WE.

⁵ Dyrektywa Rady 2001/55/WE z dnia 20 lipca 2001 r. w sprawie minimalnych standardów przyznawania tymczasowej ochrony na wypadek masowego napływu wysiedleńców oraz środków wspierających równowagę wysiłków między Państwami Członkowskimi związanych z przyjęciem takich osób wraz z jego następstwami (Dz.U. L 212 z 7.8.2001, s. 12, <http://data.europa.eu/eli/dir/2001/55/oj>).

- (9) Zasadnicze znaczenie ma, aby wskazanie krajów kandydujących jako bezpiecznych krajów pochodzenia obowiązywało w jednolity sposób we wszystkich państwach członkowskich, w tym jeśli chodzi o okoliczności określone w niniejszym rozporządzeniu, w których kraje te nie powinny już być uznawane za bezpieczne kraje pochodzenia. Aby ułatwić jednolite wykonywanie niniejszego rozporządzenia oraz zapewnić pewność prawa, Komisja powinna stale monitorować sytuację w krajach kandydujących oraz informować państwa członkowskie, Parlament Europejski i Radę, w przypadku gdy, na podstawie dostępnych informacji, w którymś z tych krajów zachodzi lub przestała zachodzić którakolwiek z tych okoliczności, natychmiast i publicznie udostępniając takie informacje poprzez publikację ogłoszenia w serii C *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*. Z uwagi na potencjalne skutki dla stosunków zewnętrznych Unii i państw członkowskich Komisja nie powinna, bez uprzedniej zgody Rady, informować państw członkowskich i Parlamentu Europejskiego o tym, że istnieje poważne zagrożenie dla życia lub fizycznej integralności osoby cywilnej wynikające z przemocy nieselektywnej w sytuacji międzynarodowego lub wewnętrznego konfliktu zbrojnego w kraju kandydującym. W związku z tym przed poinformowaniem państw członkowskich i Parlamentu Europejskiego o jakimkolwiek poważnym zagrożeniu wynikającym z przemocy nieselektywnej w sytuacji międzynarodowego lub wewnętrznego konfliktu zbrojnego w kraju kandydującym Komisja powinna powiadomić o swoim zamiarze Radę, która powinna wyrazić swoją uprzednią zgodę.

- (10) Jeżeli chodzi o Kosowo*, zgodnie z informacjami przekazanymi przez Agencję ds. Azylu 16 państw członkowskich obecnie uznaje Kosowo za bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie krajowym, a wskaźnik uznawalności wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej w całej Unii osób ubiegających się o ochronę międzynarodową pochodzącym z Kosowa wyniósł 5 % w 2024 r. Kosowo jest potencjalnym kandydatem do członkostwa w Unii. Jego konstytucja obejmuje główne międzynarodowe instrumenty w zakresie praw człowieka. Kosowo jest wielopartyjną demokracją przedstawicielską z podziałem władzy między instytucjami ustawodawczymi, wykonawczymi i sądowymi, a odnośne ramy prawne są zgodne ze standardami europejskimi. Ogólnie rzecz biorąc, ramy prawne gwarantują ochronę praw podstawowych i są zgodne ze standardami europejskimi. Nic nie wskazuje na to, aby miało miejsce wydalenie, odsyłanie lub ekstradycja obywateli Kosowa do krajów, w których mogliby zostać poddani karze śmierci, torturom, prześladowaniom lub innemu nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu. W Kosowie nie istnieje ryzyko doznania poważnej krzywdy w rozumieniu art. 15 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1347⁶. Prawo krajowe Kosowa nie przewiduje kary śmierci, a władze Kosowa wykazują zaangażowanie w zapobieganie torturom i złemu traktowaniu. W Kosowie nie toczy się konflikt zbrojny, a zatem nie istnieje zagrożenie wynikające z przemocy nieselektywnej w sytuacji międzynarodowego lub wewnętrznego konfliktu zbrojnego. W Kosowie nie dochodzi do prześladowań w rozumieniu art. 9 rozporządzenia (UE) 2024/1347.

* Użycie tej nazwy nie wpływa na stanowiska w sprawie statusu Kosowa i jest zgodne z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ 1244/1999 oraz z opinią Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie deklaracji niepodległości Kosowa.

⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1347 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako osób korzystających z ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony, zmieniające dyrektywę Rady 2003/109/WE oraz uchylające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE (Dz.U. L, 2024/1347, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1347/oj>).

- (11) Jeżeli chodzi o Bangladesz, zgodnie z informacjami przekazanymi przez Agencję ds. Azylu sześć państw członkowskich obecnie uznaje Bangladesz za bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie krajowym, a wskaźnik uznawalności wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej w całej Unii osób ubiegających się o ochronę międzynarodową pochodzącym z Bangladeszu wyniósł 4 % w 2024 r. Państwo to ratyfikowało niektóre międzynarodowe instrumenty w zakresie praw człowieka. Bangladesz jest republiką parlamentarną podlegającą konstytucji, która przewiduje podział władzy między władzą wykonawczą a sądowniczą. Nic nie wskazuje na to, aby miało miejsce wydalenie, odsyłanie lub ekstradycja obywateli Bangladeszu do krajów, w których mogliby zostać poddani karze śmierci, torturom, prześladowaniom lub niehumanicznemu lub poniżającemu traktowaniu. Zasadniczo nie istnieje rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy w rozumieniu art. 15 rozporządzenia (UE) 2024/1347. Chociaż Bangladesz nadal dopuszcza karę śmierci i nie podpisał Drugiego protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, mającego na celu zniesienie kary śmierci, wyroki śmierci są wykonywane rzadko. Bangladesz ratyfikował Konwencję w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanicznego lub poniżającego traktowania albo karania. W Bangladeszu nie toczy się konflikt zbrojny, a zatem nie istnieje zagrożenie wynikające z przemocy nieselektywnej w sytuacji międzynarodowego lub wewnętrznego konfliktu zbrojnego. Ogólnie rzecz biorąc, w państwie tym nie dochodzi do prześladowań w rozumieniu art. 9 rozporządzenia (UE) 2024/1347.

- (12) Jeżeli chodzi o Kolumbię, zgodnie z informacjami przekazanymi przez Agencję ds. Azylu żadne państwo członkowskie nie uznaje obecnie Kolumbii za bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie krajowym, a wskaźnik uznawalności wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej w całej Unii osób ubiegających się o ochronę międzynarodową pochodzącym z Kolumbii wyniósł 5 % w 2024 r. Państwo to ratyfikowało główne międzynarodowe instrumenty w zakresie praw człowieka. Konstytucja z 1991 r. i wynikające z niej orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego przewidują solidne gwarancje praw człowieka. Kolumbia jest republiką federalną o demokratycznym reprezentatywnym systemie politycznym, z podziałem kompetencji między władzą wykonawczą, ustawodawczą i sędziowską. Nic nie wskazuje na to, aby miało miejsce szeroko zakrojone wydalenie, odsyłanie lub ekstradycja obywateli Kolumbii do krajów, w których mogliby zostać poddani karze śmierci, torturom, prześladowaniom lub innemu nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu. Zasadniczo w Kolumbii nie istnieje ryzyko doznania poważnej krzywdy w rozumieniu art. 15 rozporządzenia (UE) 2024/1347, z wyjątkiem określonych obszarów wiejskich bez stałej obecności państwa. Kara śmierci jest zakazana na mocy konstytucji Kolumbii. Jej ramy prawne zakazujące kar w postaci tortur i nieludzkiego lub poniżającego traktowania są zgodne ze standardami międzynarodowymi. Nie występuje ogólne zagrożenie wynikające z przemocy nieselektywnej w sytuacji międzynarodowego lub wewnętrznego konfliktu zbrojnego. Ogólnie rzecz biorąc, w kraju tym nie dochodzi do prześladowań w rozumieniu art. 9 rozporządzenia (UE) 2024/1347.

- (13) Jeżeli chodzi o Egipt, zgodnie z informacjami przekazanymi przez Agencję ds. Azylu sześć państw członkowskich obecnie uznaje Egipt za bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie krajowym, a wskaźnik uznawalności wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej w całej Unii osób ubiegających się o ochronę międzynarodową pochodzącym z Egiptu wyniósł 4 % w 2024 r. Państwo to ratyfikowało główne międzynarodowe instrumenty w zakresie praw człowieka. Egipt jest republiką, w której prezydent pełni zarówno funkcję głowy państwa, jak i szefa władzy wykonawczej. Nic nie wskazuje na to, aby miało miejsce wydalanie, odsyłanie lub ekstradycja obywateli Egiptu do krajów, w których mogliby zostać poddani karze śmierci, torturom, prześladowaniom lub innemu nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu. Zasadniczo nie istnieje rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy w rozumieniu art. 15 rozporządzenia (UE) 2024/1347. Chociaż Egipt nadal dopuszcza karę śmierci na mocy kodeksu karnego i prawa wojskowego, ratyfikował Konwencję w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania. Egipt zadeklarował w swojej krajowej strategii na rzecz praw człowieka, że zamierza zreformować przepisy o tymczasowym aresztowaniu, poprawić warunki panujące w więzieniach, ograniczyć liczbę przestępstw karanych śmiercią oraz wzmocnić kulturę praw człowieka we wszystkich instytucjach rządowych. Konieczne jest skuteczne wprowadzenie tych deklaracji w życie, gdyż postępy dotyczyły jak dotąd ścieżki instytucjonalnej. W Egipcie nie toczy się konflikt zbrojny, a zatem nie istnieje zagrożenie wynikające z przemocy nieselektywnej w sytuacji międzynarodowego lub wewnętrznego konfliktu zbrojnego. Ogólnie rzecz biorąc, w kraju tym nie dochodzi do prześladowań w rozumieniu art. 9 rozporządzenia (UE) 2024/1347.

- (14) Jeżeli chodzi o Indie, zgodnie z informacjami przekazanymi przez Agencję ds. Azylu dziewięć państw członkowskich obecnie uznaje Indie za bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie krajowym, a wskaźnik uznawalności wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej w całej Unii osób ubiegających się o ochronę międzynarodową pochodzącym z Indii wyniósł 2 % w 2024 r. Państwo to ratyfikowało główne międzynarodowe instrumenty w zakresie praw człowieka. Indie są republiką konstytucyjną i demokracją parlamentarną. Nic nie wskazuje na to, aby miało miejsce wydalenie, odsyłanie lub ekstradycja obywateli Indii do krajów, w których mogliby zostać poddani karze śmierci, torturom, prześladowaniom lub innemu niehumanitarnemu lub poniżającemu traktowaniu. Zasadniczo nie istnieje rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy w rozumieniu art. 15 rozporządzenia (UE) 2024/1347. Indie nadal dopuszczają karę śmierci w swoim prawie karnym i nie podpisały Drugiego protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, mającego na celu zniesienie kary śmierci, niemniej jednak w praktyce kary śmierci nie stosowano od 2020 r. Indie podpisały Konwencję w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania. W Indiach nie toczy się konflikt zbrojny, a zatem nie istnieje zagrożenie wynikające z przemocy nieselektywnej w sytuacji międzynarodowego lub wewnętrznego konfliktu zbrojnego. Ogólnie rzecz biorąc, w kraju tym nie dochodzi do prześladowań w rozumieniu art. 9 rozporządzenia (UE) 2024/1347.

- (15) Jeżeli chodzi o Maroko, zgodnie z informacjami przekazanymi przez Agencję ds. Azylu 11 państw członkowskich obecnie uznaje Maroko za bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie krajowym, a wskaźnik uznawalności wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej w całej Unii osób ubiegających się o ochronę międzynarodową pochodzącym z Maroka wyniósł 4 % w 2024 r. Państwo to ratyfikowało główne międzynarodowe instrumenty w zakresie praw człowieka. Maroko jest monarchią parlamentarną. Nic nie wskazuje na to, aby miało miejsce wydalenie, odsyłanie lub ekstradycja obywateli Maroka do krajów, w których mogliby zostać poddani karze śmierci, torturom, prześladowaniom lub innemu niehumanitarnemu lub poniżającemu traktowaniu. Zasadniczo nie istnieje rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy w rozumieniu art. 15 rozporządzenia (UE) 2024/1347. Maroko przestrzega moratorium na wykonywanie kary śmierci od 1993 r., chociaż nadal dopuszcza karę śmierci w swoim prawie karnym, i nie ratyfikowało Drugiego protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, mającego na celu zniesienie kary śmierci. Maroko ratyfikowało Konwencję ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania. W Maroku nie toczy się konflikt zbrojny, a zatem nie istnieje zagrożenie wynikające z przemocy nieselektywnej w sytuacji międzynarodowego lub wewnętrznego konfliktu zbrojnego. Ogólnie rzecz biorąc, w kraju tym nie dochodzi do prześladowań w rozumieniu art. 9 rozporządzenia (UE) 2024/1347.

- (16) Jeżeli chodzi o Tunezję, zgodnie z informacjami przekazanymi przez Agencję ds. Azylu 10 państw członkowskich obecnie uznaje Tunezję za bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie krajowym, a wskaźnik uznawalności wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej w całej Unii osób ubiegających się o ochronę międzynarodową pochodzącym z Tunezji wyniósł 4 % w 2024 r. Państwo to ratyfikowało główne międzynarodowe instrumenty w zakresie praw człowieka. Konstytucja z 2022 r. ustanawia system prezydencki. Nic nie wskazuje na to, aby miało miejsce wydalanie, odsyłanie lub ekstradycja obywateli Tunezji do krajów, w których mogliby zostać poddani karze śmierci, torturom, prześladowaniom lub innemu niehumanitarnemu lub poniżającemu traktowaniu. Zasadniczo nie istnieje rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy w rozumieniu art. 15 rozporządzenia (UE) 2024/1347. Tunezja przestrzega moratorium na wykonywanie kary śmierci od 1991 r., chociaż nadal dopuszcza karę śmierci w swoim prawie karnym, i nie ratyfikowała Drugiego protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, mającego na celu zniesienie kary śmierci. Tunezja ratyfikowała Konwencję w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania. W Tunezji nie toczy się konflikt zbrojny, a zatem nie istnieje zagrożenie wynikające z przemocy nieselektywnej w sytuacji międzynarodowego lub wewnętrznego konfliktu zbrojnego. Ogólnie rzecz biorąc, w kraju tym nie dochodzi do prześladowań w rozumieniu art. 9 rozporządzenia (UE) 2024/1347.

- (17) Zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2024/1348 państwo trzecie może zostać wskazane jako bezpieczny kraj pochodzenia wyłącznie w przypadku, gdy na podstawie sytuacji prawnej, stosowania prawa w ramach ustroju demokratycznego i ogólnych uwarunkowań politycznych można wykazać, że nie dochodzi w tym państwie do prześladowania określonego w art. 9 rozporządzenia (UE) 2024/1347 oraz nie występuje tam rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy określonej w art. 15 tego rozporządzenia.
- (18) Biorąc pod uwagę fakt, że w Bangladeszu, Egipcie, Indiach, Kolumbii, Maroku i Tunezji, a także w Kosowie jako potencjalnym kandydacie do członkostwa w Unii, zasadniczo nie istnieje ryzyko prześladowania lub doznania poważnej krzywdy w rozumieniu rozporządzenia (UE) 2024/1347, o czym świadczą również bardzo niskie wskaźniki uznawalności wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej pochodzących z tych państw osób ubiegających się o ochronę międzynarodową, należy stwierdzić, że państwa te spełniają odpowiednie kryteria, aby być uznanymi za bezpieczne kraje pochodzenia w rozumieniu rozporządzenia (UE) 2024/1348 i że należy wskazać te państwa jako bezpieczne kraje pochodzenia na poziomie Unii. Pozostaje to bez uszczerbku dla możliwości wskazania przez państwa członkowskie innych państw trzecich jako bezpiecznych krajów pochodzenia na poziomie krajowym oraz dla ewentualnego wskazania w przyszłości dodatkowych państw trzecich jako bezpiecznych krajów pochodzenia na poziomie Unii w drodze przyszłych zmian w rozporządzeniu (UE) 2024/1348. Komisja powinna niezwłocznie rozpatrzyć każdy wniosek państwa członkowskiego o ocenę, czy kolejne państwa trzecie można uznać za bezpieczne kraje pochodzenia na poziomie Unii, biorąc pod uwagę między innymi niski wskaźnik uznawalności wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej w całej Unii pochodzących z tych państw osób ubiegających się o ochronę międzynarodową.

- (19) Wskazanie państw jako bezpiecznych krajów pochodzenia na poziomie Unii pozostaje bez uszczerbku dla zasady określonej w rozporządzeniu (UE) 2024/1348, zgodnie z którą państwa członkowskie mogą stosować koncepcję bezpiecznego kraju pochodzenia, tylko w przypadku gdy osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową nie mogą dostarczyć w ramach indywidualnej oceny elementów uzasadniających, dlaczego nie ma do nich zastosowania koncepcja bezpiecznego kraju pochodzenia. W tym kontekście szczególną uwagę należy zwrócić na osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową, które znajdują się w szczególnej sytuacji w tych państwach, takie jak osoby LGBTIQ, ofiary przemocy ze względu na płeć, obrońcy praw człowieka, mniejszości religijne i dziennikarze.

- (20) Istotne zmiany, do których dochodzi w państwie trzecim wskazanym jako bezpieczny kraj trzeci lub jako bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie Unii, mogą mieć nieproporcjonalny wpływ na konkretne obszary lub grupy osób w tym państwie, co sprawi, że niektóre pochodzące z tego państwa osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową będą mieć odmienne potrzeby w zakresie ochrony oraz pojawi się konieczność zapewnienia tym osobom gwarancji proceduralnych. Rozporządzenie (UE) 2024/1348 wprowadza możliwość wskazania państwa trzeciego jako bezpieczny kraj trzeci lub bezpieczny kraj pochodzenia, z wyjątkami dotyczącymi konkretnych części terytorium tego państwa trzeciego lub łatwych do zidentyfikowania kategorii osób. Rozporządzenie (UE) 2024/1348 przewiduje również, że w przypadku znaczącego pogorszenia się sytuacji w takim państwie trzecim Komisja w drodze aktu delegowanego zawiesza wskazanie tego państwa trzeciego na poziomie Unii jako bezpieczny kraj trzeci lub bezpieczny kraj pochodzenia. Aby zaradzić sytuacji, w której państwo trzecie wskazane jako bezpieczny kraj trzeci lub bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie Unii nie spełnia już – na całości swojego terytorium lub w odniesieniu do łatwych do zidentyfikowania kategorii osób w ramach ludności tego państwa – materialnych warunków takiego wskazania określonych w rozporządzeniu (UE) 2024/1348, Komisję należy upoważnić do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE w celu częściowego zawieszenia tego wskazania, w razie potrzeby, na okres sześciu miesięcy w odniesieniu do konkretnych części terytorium lub łatwych do zidentyfikowania kategorii osób w tym państwie, stosownie i proporcjonalnie do istotnych zmian w tym państwie mających wpływ na tę część terytorium tego państwa lub tę kategorię osób.

Ponadto w terminie 3 miesięcy od przyjęcia aktu delegowanego przewidującego częściowe zawieszenie wskazania tego państwa trzeciego jako bezpiecznego kraju trzeciego lub jako bezpiecznego kraju pochodzenia na poziomie Unii Komisja powinna przedstawić wniosek ustawodawczy w celu usunięcia z zakresu wskazania tego państwa trzeciego tych części jego terytorium, do których ma zastosowanie zawieszenie, lub tych kategorii osób, do których ma zastosowanie zawieszenie. W przypadku gdy w późniejszym czasie państwo członkowskie powiadomi Komisję, że jego zdaniem z uzasadnionej oceny wynika, że wskutek zmiany sytuacji w tym państwie trzecim ponownie spełnia ono warunki określone w rozporządzeniu (UE) 2024/1348 w odniesieniu do państwa jako całości lub konkretnych części jego terytorium lub łatwych do zidentyfikowania kategorii osób w tym państwie trzecim, Komisja powinna zaproponować, aby odpowiednio zmienić wskazanie dotyczące tego państwa jako bezpiecznego kraju trzeciego lub bezpiecznego kraju pochodzenia.

- (21) Biorąc pod uwagę, że sytuacja migracyjna może szybko się zmienić i wystąpić zwiększona presja wynikająca z pojawienia się mieszanych przepływów migracyjnych obejmujących duży odsetek osób o niskich szansach na otrzymanie ochrony międzynarodowej, państwa członkowskie powinny mieć możliwość zastosowania art. 42 ust. 1 lit. j) i art. 42 ust. 3 lit. e) rozporządzenia (UE) 2024/1348, począwszy od daty wcześniejszej niż ogólna data rozpoczęcia stosowania tego rozporządzenia, aby przyspieszyć rozpatrywanie wniosków, pod warunkiem że państwa członkowskie dokonały transpozycji odpowiednich przepisów oraz wdrożenia szczególnych procedur określonych w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE⁷. Pozwoliłoby to państwom członkowskim szybko i elastycznie reagować na zmiany w przepływach migracyjnych. Biorąc pod uwagę, że wnioski takich osób ubiegających się o ochronę międzynarodową prawdopodobnie będą bezzasadne, szybkie rozpatrywanie ich w ramach procedury w trybie przyspieszonym lub procedury granicznej umożliwiłoby organom ds. azylu i migracji efektywniejsze ocenianie zasadnych wniosków oraz szybsze wydawanie decyzji, a tym samym przyczyniłoby się do poprawy wiarygodności i funkcjonowania polityki azylowej i polityki powrotowej, z pełnym poszanowaniem praw podstawowych.

⁷ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. L 180 z 29.6.2013, s. 60, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2013/32/oj>).

- (22) Ponadto, aby jeszcze lepiej uwzględnić złożoną i rzeczywistą sytuację w państwach trzecich, które nie zostały wskazane jako bezpieczne kraje trzecie lub bezpieczne kraje pochodzenia na poziomie Unii, państwa członkowskie, stosując lub wprowadzając przepisy umożliwiające wskazanie takich państw na poziomie krajowym, powinny mieć możliwość dokonania tego z wyłączeniem konkretnych części terytorium takich państw lub z wyłączeniem łatwych do zidentyfikowania kategorii osób przed rozpoczęciem stosowania rozporządzenia (UE) 2024/1348.
- (23) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, a mianowicie ustanowienie wspólnego wykazu bezpiecznych krajów pochodzenia na poziomie Unii oraz przyspieszenie stosowania niektórych przepisów rozporządzenia (UE) 2024/1348, nie mogą zostać osiągnięte przez państwa członkowskie i mogą zostać osiągnięte wyłącznie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 TUE. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (24) Zgodnie z art. 3 oraz art. 4a ust. 1 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do TUE i do TFUE, Irlandia powiadomiła pismem z dnia 22 lipca 2025 r. o chęci uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu niniejszego rozporządzenia.

- (25) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do TUE i do TFUE, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związana ani go nie stosuje.
- (26) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.
- (27) Mając na uwadze stosowanie rozporządzenia (UE) 2024/1348 od dnia 12 czerwca 2026 r. oraz w celu jak najszybszego zapewnienia pewności prawa, niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie następnego dnia po jego opublikowaniu.
- (28) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) 2024/1348,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (UE) 2024/1348 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 60 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Zgodnie z art. 74 Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych dotyczących zawieszenia, w całości lub w części, wskazania państwa trzeciego jako bezpieczny kraj trzeci na poziomie Unii, z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 63.”;

2) w art. 61 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa trzecie mogą zostać wskazane jako bezpieczne kraje pochodzenia zgodnie z niniejszym rozporządzeniem wyłącznie w przypadku, gdy na podstawie sytuacji prawnej, stosowania prawa w ramach ustroju demokratycznego i ogólnych uwarunkowań politycznych można wykazać, że nie dochodzi w tym państwie do prześladowania w rozumieniu art. 9 rozporządzenia (UE) 2024/1347 oraz nie występuje tam rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy w rozumieniu art. 15 tego rozporządzenia.”;

3) w art. 62 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa trzecie mogą zostać wskazane jako bezpieczne kraje pochodzenia na poziomie Unii zgodnie z warunkami określonymi w art. 61 oraz niniejszym artykule.”;

b) po ust. 1 dodaje się ustępy w brzmieniu:

„1a. Państwa trzecie wymienione w załączniku II do niniejszego rozporządzenia są wskazane jako bezpieczne kraje pochodzenia na poziomie Unii.

1b. Państwo trzecie, któremu przyznano status kraju kandydującego do przystąpienia do Unii, wskazuje się również jako bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie Unii chyba że zachodzi co najmniej jedna z następujących okoliczności:

a) w tym państwie trzecim istnieje poważne zagrożenie dla życia lub fizycznej integralności osoby cywilnej wynikające z przemocy nieselektywnej w sytuacji międzynarodowego lub wewnętrznego konfliktu zbrojnego.;

b) przyjęto środki ograniczające w rozumieniu części piątej tytuł IV TFUE w związku z działaniami tego państwa trzeciego, które naruszają podstawowe prawa i wolności i które są istotne dla wskazania państwa trzeciego jako bezpieczny kraj pochodzenia, jak określono w art. 61 niniejszego rozporządzenia;

- c) odsetek decyzji organu rozstrzygającego w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową pochodzącym z tego państwa trzeciego – którego są obywatelami albo, w przypadku bezpaństwowców, z państwa trzeciego, w którym posiadają poprzednie miejsce zwykłego pobytu – przekracza 20 % całkowitej liczby decyzji wydanych w odniesieniu do tego państwa trzeciego przez organ rozstrzygający, wynikającej z najnowszych dostępnych średnich rocznych danych Eurostatu dla całej Unii.

W przypadku gdy zachodzi którakolwiek z okoliczności, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a)–c), lub gdy przestaje ona zachodzić, Komisja natychmiast informuje o tym państwa członkowskie, Parlament Europejski i Radę. W przypadku lit. a) niniejszego ustępu przed poinformowaniem państw członkowskich i Parlamentu Europejskiego Komisja musi uzyskać uprzednią zgodę Rady.”;

- c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Zgodnie z art. 74 Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych dotyczących zawieszenia, w całości lub w części, wskazania państwa trzeciego jako bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie Unii, z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 63.”;

4) art. 63 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 63

Zawieszenie i usunięcie wskazania państwa trzeciego jako bezpiecznego kraju trzeciego lub jako bezpiecznego kraju pochodzenia na poziomie Unii

1. W przypadku istotnych zmian w sytuacji państwa trzeciego wskazanego jako bezpieczny kraj trzeci lub jako bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie Unii Komisja przeprowadza uzasadnioną ocenę tego, czy to państwo trzecie spełnia warunki określone w art. 59 lub 61 oraz, a w przypadku gdy uzna, że warunki te przestały być spełniane, w całości lub w części, zastosowanie mają następujące przepisy:
 - a) w przypadku gdy warunki określone w art. 59 lub 61 przestały być spełniane w odniesieniu do konkretnych części terytorium tego państwa trzeciego lub w odniesieniu do łatwych do zidentyfikowania kategorii osób w tym państwie trzecim, Komisja przyjmuje akt delegowany zgodnie z art. 74 w celu częściowego zawieszenia wskazania tego państwa trzeciego jako bezpiecznego kraju trzeciego lub jako bezpiecznego kraju pochodzenia na poziomie Unii w odniesieniu do tych części terytorium tego państwa trzeciego lub w odniesieniu do tych kategorii osób na okres sześciu miesięcy;

- b) w przypadku gdy warunki określone w art. 59 lub 61 przestały być spełniane w odniesieniu do państwa trzeciego jako całości, Komisja przyjmuje akt delegowany zgodnie z art. 74 w celu całkowitego zawieszenia wskazania tego państwa trzeciego jako bezpieczny kraj trzeci lub jako bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie Unii na okres sześciu miesięcy.
2. Komisja poddaje stałemu przeglądowi sytuację w państwie trzecim, o którym mowa w ust. 1, uwzględniając między innymi informacje przekazywane przez państwa członkowskie i Agencję ds. Azylu dotyczące późniejszych zmian sytuacji w tym państwie trzecim.
 3. W przypadku gdy Komisja przyjęła akt delegowany zgodnie z ust. 1 lit. a) lub b) zawieszający wskazanie danego państwa trzeciego jako bezpiecznego kraju trzeciego lub jako bezpiecznego kraju pochodzenia na poziomie Unii w odniesieniu do wszystkich lub konkretnych części terytorium tego państwa trzeciego lub do wszystkich lub łatwych do zidentyfikowania kategorii osób w tym państwie trzecim, w terminie trzech miesięcy od dnia przyjęcia tego aktu delegowanego przedkłada wnioski, zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą, w celu:
 - a) zmiany wskazania tego państwa trzeciego jako bezpiecznego kraju trzeciego lub bezpiecznego kraju pochodzenia na poziomie Unii, aby przewidzieć wyłączenia z tego wskazania w odniesieniu do konkretnych części terytorium lub łatwych do zidentyfikowania kategorii osób, objętych aktem delegowanym przyjętym zgodnie z ust. 1 lit. a); lub

- b) usunięcia wskazania tego państwa trzeciego jako bezpiecznego kraju trzeciego lub jako bezpiecznego kraju pochodzenia na poziomie Unii.
4. W przypadku gdy Komisja nie przedłoży wniosku, o którym mowa w ust. 3, w terminie trzech miesięcy od przyjęcia aktu delegowanego, o którym mowa w ust. 1, akt delegowany przestaje obowiązywać. W przypadku gdy Komisja przedłoży taki wniosek w terminie trzech miesięcy od przyjęcia aktu delegowanego, o którym mowa w ust. 1, jest ona uprawniona do przedłużenia – na podstawie uzasadnionej oceny – ważności tego aktu delegowanego o sześć miesięcy z możliwością ponownego jednokrotnego przedłużenia.
 5. Bez uszczerbku dla ust. 4, w przypadku gdy wniosek przedłożony przez Komisję w celu usunięcia wskazania państwa trzeciego jako bezpiecznego kraju trzeciego lub jako bezpiecznego kraju pochodzenia na poziomie Unii lub zmiany tego wskazania nie zostanie przyjęty w terminie 15 miesięcy od dnia jego przedłożenia przez Komisję, przestaje obowiązywać zawieszenie w całości lub w części wskazania państwa trzeciego jako bezpiecznego kraju trzeciego lub jako bezpiecznego kraju pochodzenia na poziomie Unii.”;

5) w art. 64 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

- „2. W przypadku obowiązywanie wskazania państwa trzeciego jako bezpiecznego kraju trzeciego lub jako bezpiecznego kraju pochodzenia na poziomie Unii zostało zawieszane, w całości lub w części, w drodze aktu delegowanego przyjętego zgodnie z art. 63 ust. 1 lit. a) lub b), państwa członkowskie nie mogą wskazać tego państwa jako bezpiecznego kraju trzeciego ani jako bezpiecznego kraju pochodzenia na poziomie krajowym.
3. W przypadku gdy wskazanie państwa trzeciego jako bezpiecznego kraju trzeciego lub jako bezpiecznego kraju pochodzenia na poziomie Unii zostało usunięte lub zmienione zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą, państwo członkowskie może powiadomić Komisję, że uznaje ono, że w związku ze zmianą sytuacji w tym państwie ponownie spełnia ono warunki określone w art. 59 ust. 1 lub art. 61.

Powiadomienie to musi zawierać uzasadnioną ocenę spełniania przez to państwo trzecie warunków określonych w art. 59 ust. 1 lub art. 61, w tym wyjaśnienie konkretnych zmian w sytuacji w danym państwie trzecim, które powodują, że to państwo trzecie ponownie spełnia te warunki. W stosownych przypadkach państwo członkowskie precyzuje w swoim powiadomieniu, których konkretnych części terytorium tego państwa trzeciego lub których łatwych do zidentyfikowania kategorii osób w tym państwie trzecim dotyczy jego ocena.

W następstwie tego powiadomienia Komisja występuje do Agencji ds. Azylu o informacje i analizę dotyczące sytuacji w danym państwie trzecim.

W przypadku gdy powiadomienie państwa członkowskiego dotyczyło państwa trzeciego, którego wskazanie jako bezpiecznego kraju trzeciego lub jako bezpiecznego kraju pochodzenia na poziomie Unii zostało usunięte zgodnie z art. 63 ust. 3 lit. b), powiadamiające państwo członkowskie może wskazać to państwo trzecie jako bezpieczny kraj trzeci lub jako bezpieczny kraj pochodzenia na poziomie krajowym tylko pod warunkiem, że Komisja nie wyrazi sprzeciwu wobec tego wskazania.

Przysługujące Komisji prawo sprzeciwu jest ograniczone do okresu dwóch lat od dnia usunięcia wskazania tego państwa trzeciego jako bezpiecznego kraju trzeciego lub jako bezpiecznego kraju pochodzenia na poziomie Unii. Każdy sprzeciw Komisja zgłasza w terminie trzech miesięcy od dnia każdego powiadomienia przez państwo członkowskie oraz po dokonaniu należytego przeglądu sytuacji w tym państwie trzecim, z uwzględnieniem warunków określonych w art. 59 ust. 1 i art. 61.

W przypadku gdy Komisja uzna, że warunki określone w art. 59 ust. 1 lub art. 61 są ponownie spełnione w odniesieniu do wszystkich lub konkretnych części terytorium państwa trzeciego objętego powiadomieniem otrzymanym zgodnie z akapitem pierwszym niniejszego ustępu lub do wszystkich lub łatwych do zidentyfikowania kategorii osób w tym państwie trzecim, może wystąpić z wnioskiem o zmianę niniejszego rozporządzenia, zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą, w celu wskazania tego państwa trzeciego jako bezpiecznego kraju trzeciego lub bezpiecznego kraju pochodzenia na poziomie Unii w odniesieniu do wszystkich lub konkretnych części terytorium tego państwa trzeciego lub w odniesieniu do wszystkich lub łatwych do zidentyfikowania kategorii osób, w odniesieniu do których spełniane są te warunki.

6) w art. 78 ust. 2 wyraz „załączniku” zastępuje się wyrazem „załączniku I”;

7) w art. 79 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Art. 59 ust. 2, art. 61 ust. 2 i art. 61 ust. 5 lit. b) niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie od dnia ... [data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] w odniesieniu do stosowania koncepcji „bezpieczny kraj pochodzenia” zgodnie z art. 36 i 37 dyrektywy 2013/32/UE oraz koncepcji „bezpieczny kraj trzeci” zgodnie z art. 38 dyrektywy 2013/32/UE.”;

b) w ust. 3 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Państwo członkowskie może stosować art. 42 ust. 1 lit. j) i art. 42 ust. 3 lit. e) niniejszego rozporządzenia jako podstawę zastosowania procedury rozpatrywania wniosku prowadzonej w trybie przyspieszonym zgodnie z art. 31 ust. 8 dyrektywy 2013/32/UE lub procedury prowadzonej na granicy lub w strefach tranzytowych zgodnie z art. 43 dyrektywy 2013/32/UE przed dniem 12 czerwca 2026 r., jeżeli dokonało transpozycji odpowiednich przepisów i wdrożyło szczególne procedury określone w tych artykułach na poziomie krajowym przed dniem ... [data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].”;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku państw członkowskich, które nie są związane dyrektywą 2013/32/UE, odesłania do niej w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu odczytuje się jako odesłania do dyrektywy 2005/85/WE.”;

8) „Załącznik” oznacza się jako „Załącznik I”;

9) tekst określony w niniejszym rozporządzeniu dodaje się jako załącznik II do rozporządzenia (UE) 2024/1348.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Brukseli

W imieniu Parlamentu Europejskiego

Przewodnicząca

W imieniu Rady

Przewodniczący / Przewodnicząca

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK II

Następujące państwa trzecie są wskazane jako bezpieczne kraje pochodzenia na poziomie Unii:

Bangladesz

Kolumbia

Egipt

Indie

Kosowo*

Maroko

Tunezja

* Użycie tej nazwy nie wpływa na stanowiska w sprawie statusu Kosowa i jest zgodne z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ 1244/1999 oraz z opinią Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie deklaracji niepodległości Kosowa.”
